

mærke, at naar det i Motiverne er anført, at Musikunderviisningen maa meddeles Eleverne enkeltviis, da gjelder dette ikke, naar Spørgsmaalet er om Underviisning i Sang, som netop kan gives til Eleverne i deres fulde Tal — og jeg seer saaledes ikke, at der er nogen særlig Vanskelighed ved denne Underviisning, som kunde give Adkomst for den paagjældende Lærer til kongelig Ansættelse. Vedkommende kan, som sagt, vistnok i mange Henseender være meget skikket og duelig til sin Haandtering, men det forekommer mig dog, at dette ikke er en overveieende Grund til, at han kan gjøre Krav paa Pensionsret, naar det ikke paa Grund af andre Omstændigheder kan sees at være hensigtsmæssigt.

Jeg skal iøvrigt slutte med, at jeg med Hensyn til den ærede Ministers Bemærkninger om de Summer, hvortil Gagerne kunne stige, for mit Vedkommende vil være tilfands at gaae til de Maxima, som den ærede Minister har ansat, nemlig i den første Paragraph og i den efterfølgende Paragraph. Udvalget har foreslaaet, at Maximum af Lønnen i § 1 skal nedsettes til 1,800 Rd., og i § 2 under Litra a og b til 800 Rd., samt under Litra c til 400 Rd.; jeg kan imidlertid ikke erkjende andet, end at naar man henfeer til det lange Tidsrum, som er forudsat, vil der være Anledning til at tage de Maxima i Betragtning, som ere anbefalede af den høitærede Minister.

Kirke- og Underviisningsministeren: Den ærede Taler berørte et Punkt, der vistnok har overordentlig Betydning, nemlig de Blindes Overgang til det praktiske Liv; det er med Hensyn hertil, at Institutet skal aflægge sin Prøve og godtgjøre, hvorvidt Eleven, naar han udgaaer derfra, vil være istand til med nogenlunde Lethed at gaae over i det praktiske Liv; saalænge Institutet ikke har løst denne Op-gave, kan det ikke siges at have fyldtgjort de

Formaal, som man har sat sig ved dets Indretning. Men paa den anden Side maa det ikke oversees, at der skal Tid til, at der behøves Anstrengelse, for at naae Maalet, man maa ikke vente, at det kan skee ved det første Anløb, man maa samle Erfaringer, for at faae det rette Greb paa at føre Sagen igjennem. Imidlertid vilde jeg ansee det for meget uheldigt, om det, at sørge for de Blindes Anbringelse, efterat de have forladt Institutet, skulde lægges over paa det Offentlige, paa Regjeringen; det vilde meget ofte være vanskeligt at træffe Grændsen for, hvor Statens Omfarg skulde høre op, og dersom de Blinde skulde betragtes paa samme Maade som Fattige, der ere under offentlig Understøttelse, forekommer det mig at ville være yderst uheldigt. For mig stiller Sagen sig saaledes, at det er Communerne, som i den Henseende maae foretage det Fornødne; det maa beroe paa en Samvirken mellem Institutets Forstander og de Communer, hvorfra de Blinde ere udgaaede, at anstille de Overveielser og tage de Beslutninger, hvorved Overgangen til det praktiske Liv kan for dem lettes og fremmes; men jeg vilde ansee det for høist betænkeligt i denne Henseende at betræde en heel ny Vej og fra det Offentliges Side at gaae videre, efterat de Blindes Uddannelse er fuldendt i selve Institutet. Derved vil jeg paa ingen Maade sige, at en lille Sum, stillet til Ministeriets Raadighed, i et eller andet Tilfælde ikke kunde være nyttelig for at lette Overgangen; ved Døvstummeinstitutet er det saaledes Tilfældet, at en Sum af 200 Rd. aarlig i saa Henseende stilles til Disposition; men at det egentlige store Arbejde i den fornævnte Retning maa henvises til Communerne og navnlig til den private Goddædighed og Omfarg, anseer jeg for afgjort, og jeg maa ønske, at man ikke slaaer ind paa en anden Vej.